

SADNESS, ANGER, AND FEMALE ROLE AS PREDICTORS OF PREDICTING CRYING

Plamen Tzokov

Faculty of Pedagogy, Plovdiv University "Paisii Hilendarski", Republic of Bulgaria

plamen_tzokov@abv.bg

Abstract: Men cry less and more intense than women, and this sex difference is specifically labeled for crying in response to anger. Both sexes reported that they tend to cry in response to sadness and then, but as expected, boys cry less than girls in both emotions. The correlates of crying when sadness is experienced were similar in girls and boys. In addition to the female effect, other significant predicates are the frequency and intensity of sadness, depression, and crying when people are sad.

Keywords: crying, anger, sadness, depression, sex role

ТЪГАТА, ГНЕВЪТ И ЖЕНСКАТА РОЛЯ КАТО ПРЕДИКАТОРИ В ПРОГНОЗИРАНЕ НА ПЛАЧА

Пламен Цокков

Педагогически факултет, Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“, ул. „Иван Асен“

№24, Република България, plamen_tzokov@abv.bg

Резюме: Мъжете плачат по-рядко и интензивно, отколкото жените, а тази полева разлика е специално обозначена за плача в отговор на гнева. И двата пола съобщават, че са склонни да плачат в отговор на тъга и след това, но както се очаква момчетата плачат по-малко от момичетата при двете емоции. Корелатите на плача, когато се преживява тъга, са сходни при момичетата и момчетата. В допълнение към ефекта на женския пол, други значими предиктори са честотата и интензивността на чувството за тъга, депресията, както и плача, когато хората са тъжни.

Ключови думи: плач, гняв, тъга, депресия, полева роля

ВЪЗРАСТОВИ ПРОЯВИ НА ПЛАЧА КАТО РЕЗУЛТАТ ОТ ТЪГАТА И ГНЕВА

Теорията за диференциалните емоции [12] утвърждава, че мъката е сложна структура, включваща фундаментални емоции и емоционално-когнитивни взаимодействия. Нейното преживяване е следствие на взаимодействие на страданието с други афекти и афективно-когнитивни взаимодействия. Главна причина за преживяването на мъка е загубата. Тя може да бъде временна (раздяла) или постоянна (смърт), действителна или въображаема, физическа или психологическа. Мъката (тъгата) изпълнява биологически и социални функции, облекчаващи социалната привързаност и груповата сплотеност и осигурява възможност да „превъзмогнеш себе си като личността да приспособи към загубата. Доколкото изпитването на страдание при мъката се явява първична емоция, то връзката между мъката и гнева не подлежи на съмнения. Страданието [25] се явява като вътрешен (вроден) възбудител на гнева, а в мъката преживяването му обикновено се продължава. Външните въздействия, предизвикващи непрекъснати страдания, могат да понижат прага на гнева, затова често е срещана връзката страдание – гняв – страх. Проявата на такава сложна афективна ориентация се свързва с плач. Страхът усилва плача като израз на страданието и много трудно то се понася. В тази хипотетична връзка гневът може да намали действието и на страха, и на страданието и може да бъде както функционална, така и дисфункционална. Позитивните последици от нея могат да станат действия, насочени към преодоляването на препятствия чрез чувството за привързаност, за да не се допуснат раздели в бъдещето. Дисфункционалността има място тогава, когато гневът се предизвиква от много силно страдание при повторни раздели и довежда до разрушителна агресивност. Хората се научават да контролират изражението на лицето си и интонацията на гласа при страдание [25]. Началото е в юношеска възраст, когато при страдания тинейджърите се научават да сдържат плача си, да понижават силата на гласа си и бързо да изглаждат лицето си. Плачът се появява рядко при възрастните, при което под влияние на културата и вероятно на половите различия мъжете плачат по-рядко от жените.

Изразяването на страданието може да бъде напълно трансформирано. Печалният израз на лицето и жалостивите нотки в гласа може да е трансформация на вика за помощ в младенческа и ранна детска възраст. Един факт не се оспорва. Мъжете плачат по-рядко, по-малко интензивно и за по-кратко време, отколкото жените. Тази констатация е направена в 35 страни в четири континента [28]; [2].

Резистентността на „мъжкия“ плач често се обяснява от гледна точка на съответствието с мъжките очаквания и полови роли. Установено е, че в младенческа възраст момчетата изразяват по-широк спектър от емоции, отколкото момичетата. На възраст от 4 до 6 години момчетата развиват успехи в прикриване на емоциите си и дори понякога майките им не са способни да ги идентифицират [5]. Levant [19] описва социализация от типа „изпитание“, чрез която родители и връстници ограничават („свиват“) емоционалната експресия при момчетата с цел да ги насърчават в постигането на съответствие с традиционните роли за мъжественост. Под това се разбира основна функция, изразяваща се в стоицизъм и рестриктивна емоционалност, свързани с нежелание да се разкриват чувствата и особено тези от тях, които се интерпретират като прояви на уязвимост или безсилие [15].

Съществува малко информация за траекторията на плача в развитието на личността, тъй като повечето проучвания са фокусирани или върху бебета (младенческа възраст) или върху възрастни след юношеска възраст. Установено е, че половите различия в плача до голяма степен липсват в ранно детска възраст [17]. Тази прилика в честотата на плача е подкрепена от 2-годишна възраст до около приблизително 11-12 години, където момичетата изпреварват момчетата в резултат на спад при плача на последните. В началото на пубертета тази полова разлика не изглежда да се дължи на хормоналните промени в женския организъм [26].

В двуседмично самонаблюдение се установява, че момчетата на възраст 13 години описват 0.82 епизода, които намаляват до 0.29 епизода на 17 годишна възраст. Резултатите при момичетата са съответно 2.60 и 3.33 епизода. В юношеството нараства интересът към плача, защото в него се идентифицира емоционалното преживяване. Това намира израз в засилено активиране (в сравнение с по-късни възрасти) на невронни вериги, които емоциите (тъга и гняв) участват в съчетание с по-ниско активиране и забавено развитие на регулаторните префронтални участъци в мозъка [13]. Юношеството е свързано в по-голямо съответствие с развитието на привързаността и половите роли [24]. Установено е например, че момчетата реагират на плачещо момче със смес от вяра и чувство за хумор, докато момичетата се чувстват комфортно от идеята да могат да плачат дори на обществени места [21]. Предиктори на променливите за измерване на крайния резултат (плач, свързан с тъга и плач, свързан с гняв) са следните: депресия, емпатия, женственост (мъжественост), интензитет на емоцията и честота на емоцията. Моделът за ядосания плач включва и плача, свързан с тъга и гняв при депресия, и гняв и напрежение. Последните две променливи са ръководени от пола. Най-силният предиктор за плача, когато е свързан с тъга, показва, че в основата може да бъде уязвимостта, която улавя общия праг на индивида за плача. Този праг е по-вероятно да бъде нарушаван от чувството на тъга, отколкото на гнева. Количествената подкрепа на констатациите от качествени проучвания предлага извода, че за момичетата, но не и за момчетата интензивността на гнева е предсказуем от плача [6]; [11]. При момчетата депресията повишава честотата на плача, когато са ядосани. Депресията в юношеска възраст е много силно свързана с тормоза и непряката агресия от страна на връстниците [14]. Жертвите на тормоз се опитват да се изолират от лошата идея, че могат да попречат на способността да отвърнат на удара или да се защитят сами. Ако гневното преживяване следва епизод без изход, тя може да бъде изразена чрез разочарования и сълзи. Гневът и депресията са свързани (особено при мъжете). Въпреки, че депресията е свързана със стереотипното асоцииране, гневът може да играе важна роля в появата и опита на депресията [7]. Всъщност при децата и юношите, претърпели раздразнителност, тя е един от диагностичните критерии за депресия [1]. При възрастните също една трета от пациентите с депресия изпитват пристъпи на силен гняв. Депресираните хора намират за особено трудно да обсъдят плача със своя психотерапевт и предпочитат да се фокусират върху симптоми на гняв и раздразнителност [30]. Състоянието на подтиснато настроение е свързано с нарушени механизми за справяне. Чувството на безпомощност, свързано с депресията, може да отклони израза на гнева при момчетата към по-вътрешно изразяване (плач). Това е доказателство, че депресивният гняв може да е насочен към себе си и да се прояви плач, а не в друга насочена агресия. Това се потвърждава и от факта, че момчетата са значително по-склонни от момичетата да искат междуличностно разстояние, когато плачат [27], а мъжете са по-малко склонни от жените да плачат пред другите [20].

Концепцията за самоконтрола се поставя в центъра на мъжественост и респективно плачът се възприема като видима негова загуба. Сълзите могат да се интерпретират като слабост [20], а плачът може да предизвиква чувства на симпатия, комфорт и спокойствие в наблюдателите, които са противоположни на автономията, свързана с традиционната мъжка роля [27]. Защото не желаят да плачат, мъжете се срамуват след като жените се развикат и самите те упражнявайки мъжката роля викат по-рядко. Мъжете активно избягват ситуации, в които е вероятно да ги провокират към плач и да са принудени да „преглъщат“ сълзите [4].

Женската роля подчертава централното място на емоционалните преживявания в комуникацията. И при двата пола, женствеността показва положителната връзка с честотата на плача [20].

СТРАДАЩИ И ТЪЖНО ПЛАЧЕЩИ: ПОЛОВИ РАЗЛИКИ

Както беше обсъдено, водеща причина за преживяването на тъга (мъка) са загубите в социален и личностно-психологически смисъл. Сълзите са най-често свързани с тъга, но теорията за диференциалните емоции демонстрира свързаността ѝ с други емоции, включително щастие, гордост, чувство за неудовлетвореност, съчувствие, гняв, срам и вина [22].

Проучванията показват, че мъжете вече не може да бъдат „съдени“ по-остро, отколкото жените, когато те „викат“ в отговор на тъга [29]. В някои контексти те дори могат да бъдат „съдени“ по-благоприятно [18]. Такъв е случаят, свързан с конкретен „изразителен стил“ [23], в който се призовава към демонстрация на „мъжествена емоция“. В западната култура „идеалният начин“, по който мъжете трябва да показват тъгата си е чрез високо контролирана експресия на автентична и в дълбочина преживявана (скрита) емоция. Тя се характеризира с влажни очи, а не с вербализация (хленчене), което показва, че плачещият е емоционално разлюлян (разклатен), но не е извън контрол [32]. Сълзите в този „мъжествен“ контекст се възприемат не само като чувствителност, но и като искреност. Защото мъжете по-рядко плачат, сълзите им по-малко вероятно е да се разглеждат като манипулация и престорена тъга [18]. Въпреки тези проучвания тенденцията за по-либерални решения относно мъжките сълзи, половите различия в тъжния плач продължават. Не са установени различия в полза на пола в изследвания, проведени през 1983 година сравнени с тези през 1986 година [20]. Сред студентите в САЩ, 23 % от мъжете се разплакват, когато се чувстват безпомощни, 11 % плачат от самосъжаление и 10 % от разочарование (при жените тези стойности са съответно 58 %, 29 % и 33 %). Събраните данни през същите години [31] установяват, че 59 % от британските студенти мъже и 46 % от израелските мъже плачат, когато са тъжни (в сравнение с 83 % от жените във Великобритания и 70% - в Израел).

ЯДОСАНО ПЛАЧЕЩИ: ПОЛОВИ РАЗЛИЧИЯ

Мястото на гнева сред другите емоции най-често се определя от неговото централно място в характерните роли на мъжете, свързани с власт и контрол. Мъжкия гняв обичайно се свързва с външния контрол на злонамерено поведение и се възприема като емоция на силен и уверен в себе си човек [6]. Отчетена е положителна корелация между мъжествеността и гнева, изразяваща се най-често във вербална агресивност [16]. Предполага се, че мъжете „преливат“ един кръг (болка, безсилие, разочарование и страх) от емоционални преживявания в гнева като фундаментална емоция. Социалната роля предполага „правото“ на мъжкия гняв да се контролира чрез действия към този, който го провокира. Гневните сълзи отразяват разочарованието пред неконтролируема сила и са противоположни на контрола и автономията, характерни за мъжката роля при половата диференциация.

Женската роля на пола не предполага прекия израз на гняв. За разлика от мъжете, жените изпитват гняв когато преживяват неудовлетвореност и безсилие [11]; [28]. Мъжете, които плачат като отговор на гняв се оценяват по по-неблагоприятен начин, отколкото когато викат в отговор на тъга. При жените не се откриват разлики между преживяването на двете емоции [29].

Различията между половете се отчитат като значимо и при проучвания върху чувството за гняв. В САЩ само 2 % от мъжете твърдят, че е вероятно те да се развикат в отговор на гняв за разлика от 51 % при жените [27]. Подобно несъответствие е установено при изследвания във Великобритания и Израел [3]; [4]. При вътрешни спорове 41% от британските и 33 % от израелските мъже биха се разплакали при спор с любим човек. Числата при жените са Великобритания 80 %, а в Израел – 75 % от тях. Подобни изследвания има и в САЩ, където 27 % от мъжете и 72 % от жените, които плачат се борят с някой, който те обичат [20].

Изследванията, посветени на връзките между гнева и страданието, демонстрират сходни изменения в невронната активност [25]. Това помага при обяснението на страданията в този комплекс, но не и неговата роля. Може да се предполага, че тя се заключава в намаляване на интензивността на гнева. Ако гневът довежда до агресия, страданието е длъжно да служи като основа за съчувствие към жертвата и като че ли за „предохранителен клапан“ по пътя на агресията. Напълно вероятно е също така и в резултат на социалния опит и обучението, индивидите да чувстват в ситуация на гняв и някои огорчения (печал, разочарование), доколкото в обществото гневът рядко довежда до положителни резултати и доколкото той често възниква вследствие на разочарование.

Деструктивният гняв се привлича като от магнит от ниската самооценка. Много често човек с такова равнище привлича към себе си своите несъзнавани опоненти и по такъв начин компенсира собствения си дисбаланс. Емоционално затвореният (интровертиран) човек проявява склонност да се съюзи с емоционално разбалансиран хора. Партньорите са нужни, за да се даде воля на емоциите, които се скриват. Недостигът на адреналин в резултат на житейски събития се компенсира с гневни епизоди. Моментът, в който гневът се превръща от конструктивен в проблем (деструктивен, дисфункционален) е изцяло въпрос на преценка. При увеличаването на интензивността, честотата и продължителността на гнева, нарастват и негативните последици от него. При тези условия индивидът може да се чувства извън контрол, отрицателно (негативно) настроен към себе си, виновен, засрамен, пренебрегнат, страдащ и стресиран. Гневът може да възбуди и мотивира вредно поведение с негативни последици като: самонаранявания, нараняване на другите; създаване на неблагоприятни за личността взаимоотношения; затруднения с правилата на работното място; нанасяне на имуществени вреди и/или противозаконни действия и широк спектър от здравословни проблеми [10].

Пасивният гняв (деструктивен по природа) може да се изрази чрез следните поведенчески негативни характеристики [8]:

- *Безразличие.* Проявява се в пренебрежително и надменно поведение към другите. Демонстрира се „фалшива усмивка“, прояви на незаинтересованост и склонност към мълчаливо изчакаване. Наблюдават се: сънливост; склонност към преувеличени твърдения; злоупотреби със забранени субстанции; заядчивост; склонност към участие в нерагламентирани сексуални практики и липса на спонтанност в поведението.

- *Несигурност (уклончивост, увъртане).* Отчита се бягство от конфликтни взаимодействия. Не се отговаря на обиди и жизнени кризи и се проявява уклончивост при вземане на решения. Несигурността може да прерасне във фобия.

- *Обсесивно поведение.* Изразява се в нужда от безкомпромисна чистота и подреденост, стремеж към честа проверка на извършеното, ритуалност и стремеж към перфектно изпълнение на задачите.

- *Пораженчество.* Индивидът подготвя себе си и другите за възможен провал. За партньори се избират хора, на които не може да се разчита. Проявява се ниска успеваемост (в работата, отношенията и семейната среда), намираща израз в отчаяние и мъка относно незначителни факти и игнориране на сериозните предизвикателства. Може да се очакват и съпътстващи сексуални нарушения (импотентност и фригидност).

- *Провокативност (манипулативност).* Провокират се гняв и агресивност в другите хора, но след това индивидът се стреми да ги покровителства и остава като публика (страничен наблюдател). Отчитат се: емоционално изнудване; лъжливи сълзи (тъга); преструвки за несъществуващи заболявания; саботиране на междуличностни отношения; използване на сексуални провокации; укриване на парични и други ресурси. Проявява се „засекретяващо поведение“. Негови симптоми са: говорене зад гърба на хората; „мрънкане“ под носа; избягване на зрителен контакт; преднамерено натъртване на думи; клюкарстване; използване на анонимността (анонимни „комплименти“, „отровни“ жалби, писма и есемеси; кражби на идентичност [10].

- *Самообвинения.* Изразява се в загуба на способността за реален самоанализ и липса на открит, директен и словесен израз на недоволствие. Проявява се готовност да се прави саможертва със себе си с цел да се предизвикат уважение и признателност. Гневът се потиска и отрича, докато „експлодира“ и индивидът бъде обзет от сляпа ярост. Още от ранно детство децата се обучават да отричат гнева в себе си и да го потискат, за да не им се „лепнат лоши етикети“. Поражда се порочен кръг: ако се дава израз на гнева означава, че си „лош“ → ако се отрича гнева и човек не се доверява на собствените си чувства → отново все „лош“. Човек, който отрича емоциите си значи, че лъже себе си, а повечето хора се страхуват от „дрото застинала енергия“.

• *Липса на чувство за хумор.* Още в детството неуместният хумор от страна на родителите (авторитети) поражда симптоми на пасивно-агресивно поведение (гневът се потиска). С годините това става твърдо установен модел (неотменим) на поведение. Емоциите се проявяват по скандален начин, при което несъзнаваното напрежение се пренася върху другите. Пасивно-агресивният човек се чувства: „изморен“ от живота; отстранен от събитията; неотзивчив; преструващ се на съгласен („да, както и да е...“); редовно закъсняващ; държащ се като неразбиращ (непрекъснато искащ обяснения) и изтъкващ вината на предците си.

• *Жертвено поведение.* Бягството и специализацията в ролята на жертва (по наследство или по обстоятелствата) не позволяват човек да бъде определен или обвинен в грубост. Жертвите обикновено се чувстват безпомощни и затова не поемат отговорност за това, което се случва. Те се приемат като че ли са: малтретирани в детството; не могат да приемат предложени им подкрепа и любов; „нацупени“ непрекъснато („Защо все на мен ще се случи?“, „Да, но...“, „Да, да ... ама не!“). „Жертвата“ е песимистична, ревнива и самосъжаляваща се. Пасивно-агресивният човек изпраща сигнали, че страда тихомълком (жертва е) от много време, но се отказва от помощ или безкритично приема благодарности [9].

ЕМОЦИОНАЛНА ИНТЕНЗИВНОСТ И ЧЕСТОТА НА ПЛАЧА

Много проучвания са потърсили информация за интензивността и честотата на плача за себе си, но никакво внимание не е отделено на отношенията между интензитета или честотата на изпитваната емоция и вероятността да плачат в отговор на това. Съществуват доказателства, че и те могат да играят важна роля и в двете вероятности за плача и величината на различията между половете.

По отношение на тъгата, мъжкият плач се възприема като по-оправдателен когато пусковото събитие е неконтролируемо и тежко. Обратно, мъжкият плач е оценен по-неблагоприятно от женския, когато отлаганата ситуация не е много сериозна (например, компютърен срив). В отговор на изключително тъжни събития (например, смърт в семейството или край на романтични преживявания) двата пола отсъждат плача да бъде еднакво приемлив и за мъжете, и за жените [33]. Като отговор за влиянието (плача) на смъртта на любим човек процентът на мъжете, които са съобщили, че са плакали е 93% в Израел, 92% във Великобритания и в САЩ – 84%. В САЩ жените декларирали, че са по-тъжни от мъжете и плачат по светски причини (гледане на тъжен филм, сватба) в отговор на важни събития (напускане на дома, загуба на близък човек). Сълзите са един загадъчен сигнал, че може да създаде желание да бъдат оставени на мира и желание за утеха. Vigil [27] установява, че когато мъжете плачат те искат междуличностна дистанция.

ДИСКУСИЯ

В ход е проучване на половите различия, отразени в пет променливи (специфична емоционална интензивност; повтаряне на специфична емоция – тъга, гняв; ролята на женския пол; емпатия и депресия) във връзка с плача от тъгата и гнева.

ЛИТЕРАТУРА

- [1] American Psychiatric Association. (2000). Diagnostic and statistical manual of mental disorders (4th ed.: text rev.). Washington, DC: Author
- [2] Becht, M. C. Poortinga, Y. H. & Vingerhoets, A. J. J. M. (2001). Crying across countries. In A. J. J. M. Vingerhoets & R. R. Cornelius (Eds.), *Adult Crying: A biopsychosocial approach* (pp. 135-158). East Sussex, UK: Brunner-Routledge.
- [3] Becht, M. & Vingerhoets, A. J. J. M. (1997, March). Why we cry and how it affects mood. Paper presented at the annual meeting of the American Psychosomatic Society, Santa Fe, NM.
- [4] Bekker, M. H., & Vingerhoets, A. J. J. M. (2001). Male and female tears: Swallowing versus shedding? The relationship between crying, biological sex, and gender. In A. J. J. M. Vingerhoets & R. R. Cornelius (Eds.), *Adult crying: A biopsychosocial approach* (pp. 91-114). East Sussex, UK: Brunner-Routledge.
- [5] Buck, R. (1977). Non-verbal communication of affect in preschool children: Relationships with personality and skin conductance. *Journal of Personality and Social Psychology*, 35, 225-236. doi: 10.1037/0022-3514.35.4.225
- [6] Campbell, A. (1994). *Men, women, and aggression*. New York, NY: Basic Books.

- [7] Chuick, C. D., Greenfeld, J. M., Greenberg, S. T. Shepard, S. J. Cochran, S. V., & Haley, J. T. (2009). A qualitative investigation of depression in men. *Psychology of Men & Masculinity*, 10, 302-313, doi: 10.1037/a0016672
- [8] Deffenbacher, J. L., Dahlen, E.R., Morris, C. D. & Cowensmith, W. N (2000). An application of Beckq's cognitive therapy to general anger reduction. *Cognitive Therapy and Research*, 24, 689-697
- [9] Deffenbacher, J. L. (1995). Ideal treatment package for adults with anger disorders. In H.Kassione (Ed.). *Anger disorders. Definition, diagnosis and treatment*, 151-172, Philadelphia: Taylor & Francis
- [10] Deffenbacher, J. L. (2011). Cognitive – Behavioral conceptualization and treatment of Anger. *Cognitive and Behavioral Practice*. 18, 212-221
- [11] Eatough, V., Smith. J. A. & Shaw, R. (2008). Women, anger and aggression: An interpretative phenomenological analysis. *Journal of Interpersonal Violence*. 23, 1767-1799, doi: 10.1177/0886260508314932
- [12] Izard, C. (1977). *Human emotions*. New York: Prenum Press
- [13] Guyer, A. E. Monk, C. S., McClure-Tone, E. B., Nelson, E. E., Roberson-Nay, R., Adler, A., ... Ernst, M. (2008). A developmental examination of amygdala response to facial expressions. *Journal of Cognitive Neuroscience*, 20, 1565-1582. doi: 10.1162/jocn.2008.20114
- [14] Hawker, D. S. J. & Boulton, M. J. (2000). Twenty years' research on peer victimisation and psychosocial maladjustment: A meta-analytic review of cross-sectional studies. *Journal of Child Psychology and Psychiatry*, 41, 441-453 doi: 10.1111/1469-7610.00629
- [15] Jansz, J. (2000). Masculine identity and restrictive emotionality. In A. H. Fischer (Eds.), *Gender and emotion: Social psychological perspectives* (pp. 166-186). Cambridge, UK: Cambridge University Press.
- [16] Kinney, T. A., Smith. B. A. & Donzella, B. (2001). The influence of sex, gender, self discrepancies, and self-awareness on anger and verbal aggressiveness among US college students. *The Journal of Social Psychology*, 141, 245-275. doi: 10.1080/00224540109600550
- [17] Kohnstamm, G. A. (1989). Temperament in childhood: Cross-cultural and sex differences. In G. A. Kohnstamm, J. E. Bates & M. K. Rothbart (Eds.). *Temperament in childhood* (pp. 483-508). Chichester, UK: John Wiley.
- [18] Labott, S. M., Martin, R. B., Eason, P. S. & Berkey, E. Y. (1991). Social reactions to the expression of emotion. *Cognition and Emotion*. 5, 397-417, doi: 10.1080/02699939108411050
- [19] Levant, R. F. (2001). Desperately seeking language: Understanding, assessing and treating normative male alexithymia. In G. R. Brooks & G. Good (Eds.). *The new handbook of counseling and psychotherapy for men* (Vol. 1. pp. 424-443). San Francisco, CA: Jossey-Bass.
- [20] Lombardo, W. K., Cretser, G. A. & Roesch, S. C. (2001). For crying out loud: The differences persist into the 90's. *Sex Roles*, 45, 529-547, doi: 10.1023/A: 1014862714833
- [21] Maclean, A., Sweeting, H. & Hunt, K. (2010). "Rules" for boys, "guidelines" for girls: Gender differences in symptom reporting during childhood and adolescence. *Social Science & Medicine*, 70, 597-604, doi: 10.1016/j.socscimed. 2009.10.042
- [22] Miceli, M. & Castelfranchi, C. (2003). Crying: Discussing its basic reasons and uses. *New Ideas in Psychology*, 21, 247-273. doi:10.1016/j.newideapsych. 2003.09.001
- [23] Shields, S. A. (2002). *Speaking from the heart: Gender and the social meaning of emotion*, Cambridge. UK: Cambridge University Press.
- [24] Smith, T. F. & Leaper, C. (2006). Self-perceived gender typicality and the peer context during adolescence. *Journal of Research on Adolescence*. 16, 91-103, doi: 10.1111/j.1532-7795.2006.00123.x
- [25] Tomkins, S. S. (1963). *Affect imagery, consciousness*. Vol. 11. *The negative affects*. New York: Springer
- [26] Van Tilburg, M. A. L., Unterberg, M. L. & Vingerhoets, A. J. J. M. (2002). Crying during adolescence: The role of gender, menarche and empathy. *British Journal of Developmental Psychology*, 20, 77-87, doi: 10.1348/026151002166334
- [27] Vigil, J. M. (2008). Sex differences in affect behaviors, desired social responses, and accuracy at understanding the social desires of other people. *Evolutionary Psychology*, 6, 506-522.
- [28] Vingerhoets, A. J. J. M. & Scheirs, J. (2000). Sex differences in crying: Empirical findings and possible explanations. In A. H. Fischer (Ed.), *Gender and emotion: Social psychological perspectives*, (pp. 143-165). Cambridge, UK: Cambridge University Press, doi: 10.1017/CBO9780511628191.008

- [29] Warner, L. R. & Shields, S. A. (2007). The perception of crying in women and men: Angry tears, sad tears, and the "right way" to weep. In U. Hess & P. Phillipot (Eds.), *Emotion recognition across social groups* (pp. 92-118). Cambridge, UK: Cambridge University Press.
- [30] Wilhelm, K., Brownhill, S., Harris, J. & Harris, P. (2006). Depression: What should a doctor ask? *Australian Family Physician*, 35, 163-165.
- [31] Williams, D. G. & Morris, G. H. (1996). Crying, weeping or tearfulness in British and Israeli adults *British Journal of Psychology* 87, 479-505, doi: 10.1111/j.2044-8295.1996.tb02603.x
- [32] Wong, Y. J., Steinfeldt, J. A., LaFollette, J. R. & Tsao, S.C. (2011). Men's tears: Football players' evaluations of crying behavior. *Psychology of Men & Masculinity*, 12, 297-310, doi: 10.1037/a0020576
- [33] Zammuner, V. L. (2000). Men's and women's lay theory of emotion. In A. H. Fischer (Ed.), *Gender and emotion: Social psychological perspectives* (pp. 48-70). London, UK: Cambridge University Press, doi: 10.1017/CBO9780511628191.004